

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5172/2566

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 228, ป.วิ.พ. มาตรา 120, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 13, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 18, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 81, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 278, ป.อ. มาตรา 279, ป.วิ.อ. มาตรา 226, ป.วิ.อ. มาตรา 133 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 237 ทวิ, รัฐธรรมนูญ มาตรา 28, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.วิ.อ. มาตรา 227/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ผู้เสียหายทั้งหกมาเบิกความภายหลังแม้จะขัดแย้งกับคำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้อง แต่ก็เป็นการเบิกความเพื่อพิสูจน์ความจริงให้กระจ่างชัดว่ามีเหตุผลอย่างไรทำไมถึงให้การชั้นสอบสวนและเบิกความต่อศาลชั้นต้นฝ่าฝืนต่อความเป็นจริงไวเช่นนั้น หาใช่เป็นการเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยดังที่โจทก์ฎีกาไม่ แม้คดีอยู่ระหว่างสืบพยานจำเลย ซึ่งโดยผลการหรือคู่ความฝ่ายใดร้องขอ ศาลมีอำนาจสืบพยานเพิ่มเติมจะสืบเองหรือส่งประเด็นก็ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 228 และตาม ป.วิ.พ. มาตรา 120 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ถ้าคู่ความฝ่ายใดอ้างว่าคำเบิกความของพยานคนใดที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งอ้างไม่ควรรับฟัง โดยเหตุผลซึ่งศาลเห็นว่ามีมูล ศาลอาจยอมให้คู่ความฝ่ายนั้นนำพยานหลักฐานมาสืบสนับสนุนข้ออ้างของตนได้แล้วแต่จะเห็นควร

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยนำสืบปฏิเสธฟ้องโจทก์ว่า ผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ให้การชั้นสอบสวนและเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้องไปโดยถูกควบคุมตัว ข่มขู่ ไม่ให้กลับบ้านและพบบิดามารดา คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความดังกล่าวไม่ควรรับฟัง เมื่อทนายจำเลยแถลงขอสืบพยานผู้เสียหายทั้งหก หากศาลเห็นว่าเป็นพยานหลักฐานสำคัญที่สามารถพิสูจน์ความจริงได้และเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ศาลก็ชอบที่จะอนุญาตให้จำเลยนำผู้เสียหายทั้งหกเข้าเบิกความตามมาตราดังกล่าวข้างต้น และมีคำสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณาได้ หากจำต้องให้จำเลยยื่นคำร้องขออนุญาตต่อศาลก่อนดังที่โจทก์กล่าวอ้างในฎีกาแต่อย่างใดไม่ โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 11, 12, 13, 18, 62, 81 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 278, 279 นับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย 407/2563 และหมายเลขดำที่ ย 520/2564 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 18 วรรคสอง, 62 วรรคหนึ่ง, 81 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 4 เดือน ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 4 เดือน รวมจำคุก 8 เดือน นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย 407/2563 หมายเลขแดงที่ ย 555/2564 และคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย

520/2564 หมายเลขแดงที่ ย 268/2565 ของศาลชั้นต้น ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมีได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุนาย พ. ผู้เสียหายที่ 1 อายุ 16 ปีเศษ เด็กชาย ข. ผู้เสียหายที่ 2 อายุ 13 ปีเศษ เด็กชาย ว. ผู้เสียหายที่ 3 อายุ 13 ปีเศษ เด็กชาย ย. ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 13 ปีเศษ นาย ข. ผู้เสียหายที่ 5 อายุ 15 ปีเศษ เด็กชาย ต. ผู้เสียหายที่ 6 อายุ 13 ปีเศษ แพทย์ตรวจร่างกายผู้เสียหายทั้งหกไม่พบบาดแผลที่ทวารหนักและอวัยวะเพศ ไม่พบตัวอสุจิและส่วนประกอบของน้ำอสุจิที่ปากทวารหนัก ทั้งไม่พบหลักฐานการกระทำชำเราผู้เสียหายทั้งหก ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ สำหรับความผิดฐานเป็นคนที่ต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์และฎีกา จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งไม่ใช่อวัยวะเพศล่วงล้ำทวารหนักของเด็กและกระทำอนาจารแก่เด็กอายุกว่าสิบห้าปีโดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตามฟ้อง ข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.6 หรือไม่ เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงได้ความจากพยานโจทก์ว่า ผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ให้การต่อพนักงานสอบสวน และเบิกความเป็นพยานโจทก์ชั้นสืบพยานก่อนฟ้องในทำนองว่า ผู้เสียหายทั้งหกถูกจำเลย กอด จูบ คุดปาก จับและอมอวัยวะเพศ และใช้นิ้วมือล่วงล้ำทวารหนักของผู้เสียหายที่ 6 อันเป็นการกระทำอนาจาร เด็กหญิง อ. เคยเห็นจำเลยกอดจูบเด็กคนอื่น และนางสาว พ. กับนางสาว น. เบิกความว่า พยานทั้งสองร่วมกันสอบข้อเท็จจริงผู้เสียหายทั้งหก และเด็กหญิง อ. โดยผู้เสียหายที่ 6 ให้การว่า ถูกจำเลยล่วงละเมิดทางเพศด้วยการกอด จูบ จับอวัยวะเพศและใช้นิ้วสอดใส่ทวารหนัก จึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลย แต่ผู้เสียหายทั้งหกกลับเบิกความเป็นพยานจำเลยว่า จำเลยไม่เคยกระทำอนาจารหรือล่วงละเมิดทางเพศกับผู้เสียหายทั้งหก ผู้เสียหายทั้งหกถูกควบคุมตัวที่สถานีตำรวจภูธร 14 วัน เหตุที่ผู้เสียหายทั้งหกให้การต่อพนักงานสอบสวนและเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้องว่าถูกจำเลยกระทำอนาจาร เนื่องจากผู้เสียหายทั้งหกถูกข่มขู่ว่าหากไม่ให้การและเบิกความเช่นนั้นจะติดคุก ถูกทำร้าย กักขัง ไม่ให้กลับบ้านพบกับบิดามารดาผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. เกิดความกลัวจึงให้การและเบิกความไปเช่นนั้น ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของนางสาว น. และพันตำรวจโท ธ. พยานโจทก์ว่า มีการนำผู้เสียหายทั้งหกไปที่สถานีตำรวจภูธร และคำให้การชั้นสอบสวนของนาง อ. มารดาผู้เสียหายที่ 3 นาง ม. มารดาผู้เสียหายที่ 2 นาง จ. มารดาผู้เสียหายที่ 6 นางสาว ข. พี่สาวผู้เสียหายที่ 5 ทำนองเดียวกันว่า ทราบเรื่องผู้เสียหายทั้งหกถูกจับหรือถูกควบคุมตัวไว้ที่สถานีตำรวจภูธร และคำเบิกความของนาง จ.ว่า ผู้เสียหายที่ 6 ถูกควบคุมตัว 14 วัน ผู้เสียหายที่ 6 เล่าให้ฟังว่า เจ้าหน้าที่บอกผู้เสียหายที่ 6 พูดยตามทีเจ้าหน้าที่ต้องการ มิฉะนั้นจะถูกจับกุมดำเนินคดี ผู้เสียหายที่ 6 หวาดกลัวนั้น เชื่อได้ว่าการสอบคำให้การชั้นสอบสวนและการเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้องของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. เกิดขึ้นระหว่างที่ถูกควบคุมตัวที่สถานีตำรวจภูธร มีการจู่โจม ทุบตี ทุบตี และทำร้ายร่างกาย การที่ผู้เสียหายทั้งหกมาเบิกความภายหลังแม้จะขัดแย้งกับคำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้อง แต่ก็เป็นการเบิกความเพื่อพิสูจน์ความจริงให้กระจ่างชัดว่ามีเหตุผลอย่างไรทำไมถึงให้การในชั้นสอบสวนและเบิกความต่อศาลชั้นต้นที่ฝ่าฝืนต่อความเป็นจริงไว้เช่นนั้น หาใช่เป็นการเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยดังที่โจทก์ฎีกาแต่อย่างใดไม่ แม็คคืออยู่ระหว่างสืบพยานจำเลยซึ่งโดยพลการหรือคู่ความฝ่ายใดร้องขอ

ศาลมีอำนาจสืบพยานเพิ่มเติมจะสืบเองหรือส่งประเด็นก็ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 228 และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 120 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ถ้าคู่ความฝ่ายใดอ้างว่าคำเบิกความของพยานคนใดที่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งอ้างไม่ควรเชื่อฟัง โดยเหตุผลซึ่งศาลเห็นว่ามีมูล ศาลอาจยอมให้คู่ความฝ่ายนั้นนำพยานหลักฐานมาสืบสนับสนุนข้ออ้างของตนได้แล้วแต่จะเห็นควร คดีนี้จำเลยนำสืบปฏิเสธฟ้องโจทก์ว่า ผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ให้การชั้นสอบสวนและเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้องไปโดยถูกควบคุมตัว ช่มชู้ ไม่ให้กลับบ้านและพบบิดามารดา คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความดังกล่าวไม่ควรเชื่อฟัง เมื่อทนายจำเลยแถลงขอสืบพยานผู้เสียหายทั้งหก หากศาลเห็นว่าเป็นพยานหลักฐานสำคัญที่สามารถพิสูจน์ความจริงได้และเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ศาลก็ชอบที่จะอนุญาตให้จำเลยนำผู้เสียหายทั้งหกเข้าเบิกความตามมาตราดังกล่าวข้างต้น และมีคำสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณาได้ หากจำต้องให้จำเลยยื่นคำร้องขออนุญาตต่อศาลก่อนดังที่โจทก์กล่าวอ้างในฎีกาแต่อย่างใดไม่ เมื่อตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 บัญญัติว่า "พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น..." แต่พฤติการณ์ในคดีนี้พยานบุคคลและพยานเอกสารซึ่งเป็นผู้เสียหายทั้งหก และเด็กหญิง อ. ยังเป็นผู้เยาว์มีอายุไม่มากและอ่อนประสบการณ์ถูกควบคุมตัวโดยมีคนดูแลและปิดประตูล็อกไว้ การสอบคำให้การชั้นสอบสวนและการเบิกความต่อศาลชั้นต้นสืบพยานก่อนฟ้องอาจเป็นไปตามที่ผู้ควบคุมหรือเจ้าหน้าที่ที่ต้องการได้ แม้จะมีการสอบคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ต่อหน้านักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ แต่ตามคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 1 และที่ 3 บุคคลที่เด็กร้องขอหรือผู้ที่ไว้วางใจได้ลงลายชื่อในฐานะล่ามแปลด้วย โดยผู้เสียหายที่ 6 เบิกความโต้แย้งว่า มีล่ามช่มชู้จะให้เจ้าพนักงานตำรวจพาไปติดคุกหากไม่เบิกความว่า จำเลยกระทำอนาจาร ทำให้มีข้อระแวงสงสัยว่าคำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความชั้นสืบพยานก่อนฟ้องของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ได้ให้การและเบิกความไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือไม่ เนื่องจากเมื่อผู้เสียหายทั้งหก และเด็กหญิง อ. ให้การและเบิกความต่อศาลชั้นต้นแล้วยังถูกนำไปควบคุมตัวต่ออีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักในการสอบสวนคดีอาญาโดยทั่วไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่มีบทบัญญัติมาตราใดให้มีการควบคุมตัวผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ซึ่งเป็นพยานไว้ก่อนแล้วเอาตัวมาเบิกความต่อศาล แต่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการหากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าพยานบุคคลจะเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักรไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง...อันเป็นการยากแก่การนำพยานนั้นมาสืบในภายหลังจะยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อสืบพยานนั้นไว้ทันทีก็ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 237 ทวิ การควบคุมตัวดังกล่าวย่อมเป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพในชีวิตร่างกายของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ซึ่งเป็นพยาน ประกอบกับการจับกุมและการคุมขังบุคคลดังกล่าวจะทำได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 28 การกระทำเช่นนี้จึงเป็นการแสวงหาพยานหลักฐานโดยมิชอบ ซึ่งต้องห้ามมิให้รับฟังพยานหลักฐานนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 ทั้งในคดีอาญาโจทก์มีภาระการพิสูจน์ และศาลต้องใช้ดุลพินิจ

วินิจฉัยชี้ว่าพนักงานหลักฐานทั้งปวง โดยจะไม่พิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคหนึ่ง ซึ่งคดีนี้ความผิดตามฟ้องโจทก์มีอัตราโทษจำคุกสูงถึงยี่สิบปี พยานโจทก์จะต้องชัดแจ้ง หนักแน่น มั่นคงโดยไม่มีข้อตำหนิใด ๆ ให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ได้ ลักษณะแห่งคดีอยู่ในวิสัยที่โจทก์สามารถหาพยานหลักฐานด้วยวิธีการอันสุจริตและชอบด้วยกฎหมายมาพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ การรับฟังพยานหลักฐานโจทก์ที่ได้มาจากการแสวงหามาโดยมิชอบเท่ากับอนุญาตให้โจทก์นำพยานหลักฐานมาเพิ่มเติมในส่วนที่ตนนำสืบบกพร่องไว้ เพื่อจะลงโทษจำเลย แต่เพียงอย่างเดียว ทั้งที่เป็นการละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลของจำเลยและกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน อันเป็นการขัดต่อหลักการพื้นฐานของการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป เมื่อการวินิจฉัยชี้ว่าพนักงานหลักฐานโจทก์ ศาลต้องกระทำด้วยความระมัดระวังและไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่นมีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง แต่พยานโจทก์ซึ่งเป็นคำเบิกความขึ้นสืบพยานก่อนฟ้องและคำให้การขึ้นสอบสวนของผู้เสียหายทั้งหกและเด็กหญิง อ. ต้องห้ามมิให้รับฟังดังที่วินิจฉัยข้างต้นแล้ว พยานโจทก์ส่วนที่เหลือมีเพียงนางสาว พ. นางสาว น. และพันตำรวจโท ธ. ซึ่งเป็นพยานบอกเล่าไม่รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำความผิด และผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ ไม่พบบาดแผลที่ทวารหนัก อวัยวะเพศ ไม่พบตัวอสุจิ ส่วนประกอบของน้ำอสุจิที่ปากทวารหนัก ภายในทวารหนักและไม่พบหลักฐานการกระทำชำเราของผู้เสียหายทั้งหก ส่วนสาเหตุที่นางสาว พ. เจ้าหน้าที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดตากไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เนื่องจากได้รับการร้องเรียนจากบุคคลไม่ทราบชื่อนี้ผู้ใช้ผู้เสียหายทั้งหกหรือบิดามารดาของผู้เสียหายทั้งหก โดยผู้เสียหายทั้งหกไม่เคยเล่าเรื่องราวที่ถูกจำเลยกระทำอนาจารให้บิดามารดาหรือบุคคลอื่นล่วงรู้จึงเป็นเรื่องที่ผิดปกตวิสัยอย่างยิ่งหากมีการถูกกระทำอนาจารจริง ทั้งยังได้ความจากผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 6 เบิกความตอบทนายผู้ต้องหาถามค้านขึ้นสืบพยานก่อนฟ้องทำนองเดียวกันว่า ไม่อยากให้อำเลยถูกดำเนินคดี และอยากไปอยู่กับจำเลยอีก น่าเชื่อว่าจำเลยอาจถูกกลั่นแกล้งแจ้งความให้ดำเนินคดีตามข้อต่อสู้ของจำเลยก็ได้ ประกอบกับจำเลยก็ให้การปฏิเสธมาตลอด ดังนั้น พยานหลักฐานโจทก์มีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องข้อ 1.1 ถึง 1.6 หรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

นายนาวุธ จันทรจำเริญ · อรพงษ์ ศิริกานตันนท์ · ยุพา วงศ์ทองทิว

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5172/2566>